

Vad är sanning? – Nummer tre

Vägen till Emmaus

Jeff Pippenger

2023-09-07

I Johannesevangeliet finns, från strax efter den sista måltiden till dess att Jesus går till Getsemane, en lång framställning från kapitel fjorton till slutet av kapitel sjutton. Jag avser att behandla dessa kapitel i nästa artikel. Denna artikel är den grundval på vilken förståelsen av dessa kapitel ska byggas. När det gäller reformlinjen i Kristi historia utspelar sig dialogen mellan Kristus och hans lärjungar i dessa kapitel strax efter intåget i triumf och strax före korset. Jesus gick in i Jerusalem, hade sedan sin sista måltid med lärjungarna, därefter äger denna framställning rum, och sedan går han till Getsemane, där han vid midnatt samma dag blir gripen, och den process i sju steg som leder till korsfästelsen började. Han och lärjungarna var profetiskt placerade strax efter lägermötet i Exeter och strax före den stora besvikelsen, i en historia som representeras av sjunde månads-rörelsen. I framställningen som börjar strax efter den sista måltiden är det första Jesus säger:

Låt inte ert hjärta oroas: ni tror på Gud, tro också på mig. Joh. 14:1.

Med vetskap om att en stor besvikelse endast låg några timmar framför dem, sökte Jesus stärka sina lärjungar inför den annalkande krisen. Den dolda profetiska linjen inom de fyra vägmärken som utgör de händelser som symboliseras som de sju tordönen, är den historia där dessa tre steg i berättelsen i Johannesevangeliet äger rum. Den dolda linjen inom de sju tordönen representerar historien från den första besvikelsen till den sista besvikelsen.

Strax innan Jesus säger till dem att deras hjärtan inte skall oroas, hade Judas Iskariot lämnat måltiden för att gå till Stora rådet för tredje och sista gången. När han lämnade måltiden för sitt tredje möte, avslutade han sin provotid.

I sammanhanget av den dolda linjen inom symbolen för de sju tordönen representerar Kristi triumfatoriska intåg midnattsropet, där två klasser av tillbedjare uppenbaras. Vägmärket i den mellersta bokstaven i hebreiskan, som används för att bilda det hebreiska ordet ”sanning”, är den trettonde bokstaven i det hebreiska alfabetet. Tretton representerar uppror, och som ett profetiskt vägmärke representerar det midnattsropet, där de fåvitska jungfrurna utgör en manifestation av uppror, liksom Judas under vägmärket för det triumfatoriska intåget.

”Det har funnits och kommer alltid att finnas ogräs bland vetet, de oförståndiga jungfrurna tillsammans med de visa, sådana som inte har någon olja i sina kärl tillsammans med sina lampor. Det fanns en girig Judas i den församling som Kristus upprättade på jorden, och det kommer att finnas Judas i församlingen under varje skede av hennes historia.” Signs of the Times, 23 oktober 1879.

När Judas lämnade tillbaka pengarna, erkände sitt förräderi först för Kaifas och därefter för Kristus, gick han sedan och hängde sig. När han lämnade domshallen ropade han ut med just de

ord som uttrycker de fåvitska jungfrurnas dilemma när de inser att de inte hade skaffat oljan.

”Judas såg att hans böner var förgäves, och han rusade ut ur salen och utropade: Det är för sent! Det är för sent! Han kände att han inte kunde leva för att se Jesus korsfästas, och i förtvivlan gick han bort och hängde sig.” Messias, s. 722.

Judas illustrerar ett falskt budskap om midnattsropet såsom att han ”rusade ut från salen och utropade: Det är för sent! Det är för sent!” Budskapet uppenbarar alltid två klasser av tillbedjare, och liksom i den milleritiska historien fortsätter de fåvitska jungfrurna, efter det att det sanna midnattsropets budskap har anlänt, med ett falskt budskap. Således har vi i den milleritiska historien den rörelse som valde William Miller till ledare, samtidigt som den förkastade den tredje ängelns budskap och motsatte sig den lilla hjorden som följde Kristus in i det allra heligaste.

”Mitt sinne fördes till framtiden, då signalen skall ges. ’Se, brudgummen kommer; gå ut för att möta honom.’ Men somliga kommer att ha dröjt med att skaffa olja för att fylla på sina lampor, och alltför sent kommer de att finna att karaktären, som representeras av oljan, inte kan överföras.” Review and Herald, 11 februari 1896.

Det tredje kännemärket i den dolda historien representerar dom och representeras av den sista bokstaven i det hebreiska alfabetet. Bokstaven är ”Tav”, och när den skrivs har den formen av ett kors. Korset representerar dom.

Från den första besvikelsen i milleritrörelsens historia fram till Midnattsropet, eller från bokstaven alfa till den trettonde bokstaven, finns ett vägmärke som representerar en tidsperiod, vilken identifieras som dröjsmålstiden i liknelsen om de tio jungfrurna, en dröjsmålstid som också finns i Habackuk kapitel två. Från Midnattsropet, eller den trettonde upprorsbokstaven, fram till den stora besvikelsen, alfabetets sista bokstav, finns också en tidsperiod som kallades ”sjunde-månadsrörelsen”, inte därför att den varade i sju månader, utan därför att Midnattsropets budskap angav att Kristus skulle komma på den tionde dagen i den sjunde månaden i den judiska kalendern, vilket var Försoningsdagen.

Sammanhanget för berättelsen från Johannesevangeliets fjortonde kapitel till och med det artonde börjar i en tidsperiod som är en förebild för den sjunde månadsrörelsen i Milleriternas historia. Huvudbördan i berättelsen i Johannesevangeliet är att förbereda lärjungarna för den kommande korsets kris (bokstaven ”Tav”). Kristus visar därför att tiden från Hans död till dess att Han stiger upp till sin Fader och återvänder skulle vara för Hans lärjungar en period av sorg, ovisshet och besvikelse. Liksom med de profetiska kännetecknen för alla de första besvikelser som framställs i reformlinjernas vittnesbörd, innefattar besvikelsen ett tillstånd som framkallas genom åsidosättandet av en tidigare uppenbarad viktig sanning. Kristi död på korset var och är en viktig sanning, och Han hade sagt lärjungarna rent ut att Han skulle korsfästas och uppstå, men krisen var så stor, så överväldigande, att de glömde vad de borde ha kommit ihåg.

”När Kristus, Israels hopp, hängdes på korset och upphöjdes såsom han hade sagt till Nikodemus att han skulle bli, dog lärjungarnas hopp med Jesus. De kunde inte förklara saken. De kunde inte förstå allt det som Kristus i förväg hade sagt dem om detta.” Faith and Works, 63.

Tyngdpunkten i hela framställningen i de fyra kapitel i Johannes som vi behandlar var att Jesus förberedde sina lärjungar för den period av besvikelse som de skulle erfara, från det att Jesus greps vid midnatt till dess att Han återvände efter att ha farit upp till sin Fader. I de fyra kapitlen i Johannes representerar den tidsperiod då Kristus var borta från lärjungarna en dröjsmålstid. Historiskt sett inträffade denna tidsperiod, som jag identifierar som en dröjsmålstid, efter korsets kris. I de fyra kapitel som vi nu förbereder oss att betrakta representerar de profetiskt den dröjsmålstid som börjar med den första besvikelsen, inte efter korsets stora besvikelse.

Varför framhåller jag att den sista besvikelse som Kristus förberedde sina lärjungar för var en förebild för den första besvikelsen, vilken i Kristi reformlinje var Lasarus död? Denna fråga måste lösas innan vi kan se berättelsen i de fyra kapitlen i Johannes i det ljus som upprätthåller de sanningar som nu förseglas upp i samband med den dolda historien om de sju åskorna.

I Kristi historia motsvarar tidsperioden mellan Lasarus död och uppståndelse dröjsmålstiden. Kristus går därefter till Jerusalem för sitt triumfatoriska intåg. Kristus i Johannes fjorton talar till sina lärjungar under den historia som skulle utgöra sjunde månadens rörelse, vilken började när dröjsmålstiden redan hade upphört vid ankomsten av midnattsropets budskap, som inledde sjunde månadens rörelse.

För att förstå hur det hebreiska ordet "sanning" bekräftar identifikationen av den dolda historien som har blivit avförseglad ur de sju åskornas symboliska historia, krävs en noggrann analys av det budskap som Kristus då gav sina lärjungar i Johannes kapitel fjorton till och med kapitel sjutton. Ett exempel på hur vägmärket den stora besvikelsen används för att illustrera vägmärket den första besvikelsen kan ses i lärjungarnas erfarenhet på vägen till Emmaus.

Det som avslutade dröjsmålstiden i milleriternas historia var korrigeringen av den tidigare felaktiga förutsägelsen för 1843. Samuel Snows arbete med att utveckla det budskap som inledde sjunde-månadens-rörelsen, vilken avslutades med den stora besvikelsen, kan historiskt följas genom att man följer Samuel Snows växande förståelse i hans publicerade skrifter och hans offentliga framställningar som ledde fram till lägermötet i Exeter. Den inspirerade kommentaren närmar sig denna utveckling på ett annat sätt än enbart den historiska utvecklingen av Snows slutliga budskap. Syster White upplyser oss om att budskapet blev erkänt när Herren drog tillbaka sin hand från ett misstag i siffrorna på Habackuks 1843-diagram.

"Jag såg Guds folk glada i förväntan och blickande efter sin Herre. Men Gud hade för avsikt att pröva dem. Hans hand dolde ett misstag i beräkningen av de profetiska tidsperioderna. De som väntade på sin Herre upptäckte inte detta misstag, och inte heller de mest lärda män som motsatte sig tidpunkten förmådde se det. Gud hade för avsikt att hans folk skulle möta en besvikelse. Tiden gick, och de som med glad förväntan hade sett fram emot sin Frälsare blev sorgsna och modfärliga, medan de som inte hade älskat Jesu uppenbarelse utan tagit emot budskapet av fruktan gladdes åt att han inte kom vid den väntade tiden. Deras bekännelse hade inte påverkat hjärtat och renat livet. Att tiden gick var väl ägnat att uppenbara sådana hjärtan. De var de första att vända sig om och förlöjliga de sorgsna, besvikna som verkligen älskade sin Frälsares uppenbarelse. Jag såg Guds vishet i att pröva sitt folk och ge dem ett genomträngande prov för att upptäcka dem som i prövningens stund skulle rygga tillbaka och

vända om.

”Jesus och hela den himmelska härskaran såg med medkänsla och kärlek på dem som med ljus förväntan hade längtat efter att få se honom som deras själar älskade. Änglar svävade omkring dem för att uppehålla dem i prövningens stund. De som hade försummat att ta emot det himmelska budskapet lämnades i mörker, och Guds vrede upptändes mot dem, därför att de inte ville ta emot det ljus som han hade sänt dem från himlen. Dessa trogna, besvikna själar, som inte kunde förstå varför deras Herre inte kom, lämnades inte i mörker. Åter blev de ledda till sina Biblar för att utforska de profetiska tidsperioderna. Herrens hand drogs bort från siffrorna, och misstaget blev förklarat. De såg att de profetiska tidsperioderna sträckte sig till 1844, och att samma bevisning som de hade framlagt för att visa att de profetiska tidsperioderna avslutades 1843, visade att de skulle upphöra 1844. Ljus från Guds ord lyste över deras ställning, och de upptäckte en dröjsmålstid — ’Om den [synen] dröjer, så förbida den.’ I sin kärlek till Kristi omedelbara ankomst hade de förbisett synens dröjsmål, vilket var ämnat att uppenbara dem som verkligen väntade. Åter hade de en bestämd tidpunkt. Men jag såg att många av dem inte kunde höja sig över sin svåra besvikelse för att äga den grad av nit och kraft som hade utmärkt deras tro år 1843.

”Satan och hans änglar triumferade över dem, och de som inte ville ta emot budskapet gratulerade sig själva till sitt framsynta omdöme och sin visdom i att inte ta emot villfarelsen, såsom de kallade det. De insåg inte att de förkastade Guds rådslut till sitt eget fördärv och verkade i förening med Satan och hans änglar för att bringa Guds folk, som levde ut det från himlen sända budskapet, i förvirring.

”De troende i detta budskap blev förtryckta i församlingarna. Under en tid hölls de som inte ville ta emot budskapet tillbaka av fruktan från att ge utlopp åt sina hjärtans känslor; men tidens gång uppenbarade deras verkliga sinnelag. De önskade bringa till tystnad det vittnesbörd som de väntande kände sig förpliktade att bära, nämligen att de profetiska tidsperioderna sträckte sig till 1844. Med klarhet förklarade de troende sitt misstag och angav skälen till varför de väntade sin Herre år 1844. Deras motståndare kunde inte anföra några argument mot de starka skäl som hade framlagts. Ändå upptändes församlingarnas vrede; de var fast beslutna att inte lyssna till bevisen och att stänga vittnesbördet ute från församlingarna, så att de andra inte kunde höra det. De som inte vågade undanhålla andra det ljus som Gud hade gett dem, blev uteslutna ur församlingarna; men Jesus var med dem, och de glädde sig i ljuset från hans ansikte. De var beredda att ta emot den andre ängels budskap.” Early Writings, 235–237.

Den historia som nyss har framställts beskriver bland annat erfarenheten den 18 juli 2020, men den punkt jag önskar att ni beaktar är att den förståelse som representeras av budskapet om Midnattsropet, sådant det framlades av Samuel Snow vid lägermötet i Exeter, inte representeras av Snows historiska verk, utan av Herrens hands verkan. Hans hand hade övertäckt ett misstag, och det var när Han drog undan sin hand som milleriterna då kunde förstå sin besvikelse och också förstå att de hade befunnit sig i den period som framställs som dröjsmålets tid.

Att han drar tillbaka sin hand är ett avgörande inslag beträffande lärjungarna som var på vägen till Emmaus. Det är en förebild för slutet på den period som är känd som väntetiden och avslutas med den förståelse som representeras av Midnattsropets budskap. Ändå ägde framställningen om

Emmaus rum efter korset, vilket representerar den stora besvikelsen, inte den första besvikelsen vid Lasarus död.

Och se, två av dem gick samma dag till en by som hette Emmaus, vilken låg omkring sextio stadier från Jerusalem. Och de talade med varandra om allt detta som hade hänt. Och det skedde, medan de samtalade med varandra och överlade, att Jesus själv kom nära och slog följe med dem. Men deras ögon hölls så att de inte kände igen honom. Och han sade till dem: Vad är det ni samtalar med varandra om under vandringen, eftersom ni är bedrövade? Lukas 24:13–16.

Ordet ”ögon” i avsnittet representerar syn, mer än själva ögats organ. Ordet ”hindrade” betyder styrka. Lärjungarna var oförmögna att förstå korsets syn, ty Kristus hade täckt deras förmåga att se korsets profetiska syn. Kristi hand är en symbol för hans styrka. Den sorg som Jesus identifierade representerade deras stora besvikelse. Efter ytterligare samtal från de besvikna lärjungarnas sida började Kristus tala.

Då sade han till dem: O ni oförståndiga och tröga i hjärtat att tro allt det som profeterna har talat! Måste inte Kristus lida detta och så ingå i sin härlighet? Och han började med Mose och alla profeterna och utlade för dem i alla Skrifterna det som var sagt om honom. Och de närmade sig byn dit de var på väg, och han låtsades vilja gå vidare. Men de nöddade honom och sade: Stanna kvar hos oss, ty det lider mot aftonen och dagen är redan långt gången. Och han gick in för att stanna hos dem. Luk. 24:25–29.

Jesus undervisade lärjungarna genom att använda den ”historicistiska” metoden för biblisk tolkning och föra de profetiska linjerna från Mose och framåt genom den heliga historien för att identifiera korsets historia. Jesus använde de gångna profetiska historiens linjer, vilka representerar de gamla stigarna och metodiken rad på rad, för att undervisa de besvikna lärjungarna. När han tycktes vilja fortsätta sin väg utan dem, nöddes de honom att komma in och stanna hos dem. De befann sig i dröjsmålstiden, och Kristus stod i begrepp att ta bort sin hand från deras ögon. När hans hand avlägsnades skulle dröjsmålstiden upphöra, och när de skyndade genom mörkret tillbaka till Jerusalem och de elva lärjungarna, förebildade de den hastighet med vilken Midnattsropets budskap förmedlas.

Och det skedde, medan han satt till bords med dem, att han tog brödet och välsignade det och bröt det och gav åt dem. Då öppnades deras ögon, och de kände igen honom; och han försvann ur deras åsyn. Lukas 24:31.

Jesus drog bort sin hand, som hade hållit deras förståelse av den profetiska synen, och när han gjorde det, kände de igen honom. Jesus hade fört dem budskapet om midnattsropet, och de tog emot det medan de åt, ty varje budskap måste ätas. De skyndade sig genast, ”likt en flodvåg över landet”, för att berätta det för de elva lärjungarna.

Och de sade till varandra: ”Brann inte våra hjärtan i oss, när han talade med oss på vägen och när han öppnade Skrifterna för oss?” Och de stod upp i samma stund och återvände till Jerusalem och fann de elva församlade och dem som var med dem, och dessa sade: ”Herren är sannerligen uppstånden, och han har visat sig för Simon.” Och de berättade vad som hade hänt

på vägen och hur han blev igenkänd av dem när han bröt brödet. Medan de talade om detta, stod Jesus själv mitt ibland dem och sade till dem: "Frid vare med er." Men de blev förskräckta och uppfyllda av fruktan och trodde att de såg en ande. Och han sade till dem: "Varför är ni oroliga, och varför uppstår sådana tankar i era hjärtan? Se på mina händer och mina fötter, att det är jag själv. Rör vid mig och se. Ty en ande har inte kött och ben, såsom ni ser att jag har." Och när han hade sagt detta, visade han dem sina händer och sina fötter. Men då de ännu, av glädje, inte kunde tro och förundrade sig, sade han till dem: "Har ni här något att äta?" Då gav de honom en bit stekt fisk och en honungskaka. Och han tog den och åt inför dem. Och han sade till dem: "Detta är de ord som jag talade till er medan jag ännu var hos er: att allt måste uppfyllas som är skrivet om mig i Mose lag och hos profeterna och i psalmerna." Sedan öppnade han deras förstånd, så att de kunde förstå Skrifterna. Luk. 24:32–45.

Liksom med lärjungarna på vägen till Emmaus framlägger Jesus budskapet med Bibelns heliga berättelser från det förflutna för att förklara historien om sin död och uppståndelse, och detta gjorde han genom att ge dem ett exempel på ätande. Guds folk måste äta budskapet. I deras ovisshet och sorg för Jesus dröjandets tid, som ägde rum från hans död till hans uppståndelse, himmelfärd och återkomst, till ett avslut genom att öppna deras förståelse för den närvarande sanningens budskap, vilket grundades på att det förflutnas heliga berättelser fördes samman rad på rad.

Därför identifierar de två lärjungarna på vägen till Emmaus (som representerar den andre ängeln, vilken förenas med och får kraft genom budskapet i Midnattsropet) dröjsmålstiden som följde på korset såsom den dröjsmålstid som föregick Midnattsropet. Lärjungarnas besvikelse representerar därför den första besvikelsen i den profetiska linjen, inte den stora besvikelsen.

Berättelsen om Emmaus upprepas därefter med de besvikna elva lärjungarna. Jesus ansluter sig till dem, undervisar dem om den profetiska ordets uppfyllelse genom "historicismens" metodik och öppnar sedan deras förstånd medan han äter med dem. Berättelsens början identifierar dess slut. Jesus framlägger därefter ett tredje vittnesbörd om det faktum att korsets besvikelse profetiskt kan tillämpas på den första besvikelsen. Han ger det tredje vittnesbördet om historiens struktur genom att säga åt dem att stanna kvar i Jerusalem till dess att de blir iklädda kraft från höjden.

Och han sade till dem: Så är det skrivet, och så måste Kristus lida och uppstå från de döda på tredje dagen, och att omvändelse och syndernas förlåtelse skulle predikas i hans namn för alla folk, med början i Jerusalem. Och ni är vittnen till detta. Och se, jag sänder över er det som min Fader har lovat; men stanna ni i staden Jerusalem, tills ni blir beklädda med kraft från höjden. Och han förde dem ut ända till Betania, och han lyfte upp sina händer och välsignade dem. Och det skedde, medan han välsignade dem, att han skildes från dem och fördes upp till himlen. Och de tillbad honom och vände tillbaka till Jerusalem med stor glädje och var ständigt i templet, prisande och välsignande Gud. Amen. Lukas 24:46–53.

Liknelsen om lärjungarna på vägen till Emmaus identifierar en väntetid som började vid Hans död och varade till dess att Han uppstod och for upp till sin Fader. Väntetiden upphörde för lärjungarna i Emmaus när budskapet om händelserna vid korset hade blivit fastställt genom metoden att sammanföra de gångna heliga historielinjerna, rad på rad. Därefter bars budskapet av lärjungarna så snabbt som de över huvud taget kunde föra det vidare. Sedan möter Jesus de elva lärjungarna;

återigen hänvisas till ätandet av en måltid, rad på rad används för att bevisa budskapet, och liksom med lärjungarna i Emmaus öppnar Han därefter deras förstånd och lämnar dem. Men inte förrän Han identifierar historien om väntan i Jerusalem, till dess att väntetiden avslutas med den Helige Andes ankomst på pingstdagen.

När Jesus sade till sina lärjungar att stanna kvar i Jerusalem, var det slutet på berättelsen om vägen till Emmaus. Berättelsens början representerade en besvikelse, följd av en väntetid, följd av en uppenbarelse av sanningen som representerar midnattsropets budskap. Denna uppenbarelse av sanningen fullbordades när Kristus tog bort sin hand, som hade "hållit tillbaka" lärjungarnas ögon. Det är berättelsens början, och berättelsens mitt upprepas med samma berättelse när Kristus undanröjde besvikelsen från de elva lärjungarna genom att uppenbara sig för dem och öppna deras förstånd för sitt ord. Därefter följer ett sista vittnesbörd om den identiska profetiska struktur som börjar med den första besvikelsen, inte den stora besvikelsen.

Historien från Emmaus till Pingsten tillhandahåller tre vittnen om den första besvikelsen, väntetiden och Midnattsropet, men den faktiska besvikelse som är vägmärket i början av vart och ett av de tre vittnena var i själva verket den andra besvikelsen, inte den första. Att inse att det vägmärke som är den stora besvikelsen i milleriternas historia används för att åskådliggöra den första besvikelsen i milleriternas historia är avgörande för att förstå den berättelse vi finner i de fyra kapitlen i Johannes som utspelar sig mellan måltiden som ägde rum vid den sista nattvarden och arresteringen vid midnatt i Getsemane trädgård. Det är värt att lägga märke till att när Jesus visade sig för de elva lärjungarna och åt tillsammans med dem, frågade han: "Varför är ni förskräckta? Och varför uppstår sådana tankar i era hjärtan?"

Strax efter att han hade ätit den sista måltiden i Johannesevangeliet, börjar det avsnitt vi nu ska betrakta med Kristi ord till dem: "Låt inte era hjärtan oroas." Inom fem dagar hade de glömt just det budet. Kapitel fjorton till och med kapitel sjutton i Johannesevangeliet representerar den första besvikelsen den 18 juli 2020, som inleder en väntetid och leder fram till Jesu Kristi uppenbarelse, vilken avförseglas strax innan nådatiden avslutas, och representerar Midnattsropets budskap. Detta budskap inleder en tidsperiod som har förebildats av sjunde månadens rörelse och som också förebildas av Emmauslärjungarnas språngmarsch till Jerusalem mitt i nattens mörker. Denna historia är vad som representeras av de tre hebreiska bokstäver som Kristus använde för att representera sig själv som "Sanningen".

Det är i skildringen i dessa fyra kapitel hos Johannes som vi finner inte bara att den Helige Andes verk identifieras som samma steg i just detta ord, utan också den starkaste bekräftelsen till stöd för de påståenden som nu framförs, nämligen att det slutliga uppfyllandet av budskapet om Midnattsropet nu successivt framläggs vid lägermötet i Exeter från den tolfte augusti till den sjuttonde. När budskapet slutligen erkänns av de väntande heliga, kommer världen att störtas in i söndagslagens kris, när dessa budbärare för fram de sista dagarnas slutliga varningsbudskap till en döende värld.